

Moj jedan vikend

16. travnja

Petak - moj najdraži dan u tjednu. Danas u školi imamo dva sata hrvatskog jezika i dva sata geografije. Nije baš naporan dan, znači dvije stvari. Prvo, to je dan nakon kojeg sam dva dana slobodan od škole, zatim vikend i utakmica zbog koje sam naporno trenirao po kiši i vjetru. Dolazio sam kući u blatnjavom dresu od kojeg se mami dizala kosa na glavi.

17. travnja

Subota. Dan nogometne utakmice. Svaka je posebna, uzbuđen sam kao da mi je prva. Ustao sam rano, dočeka me miris šunke s jajima. Mama mi je sve brzinski servirala kako ne bih bio gladan. Dok sam ja doručkovao, ona se spremala i bila uzbuđena kao da igram za reprezentaciju. Moram priznati da sam i ja bio uzbuđen i sretan što će tamo biti mama i tata. Dakle, to što će oni tamo biti velika je stvar za mene, a mama je stvarno glasna, kao da ima trubu u ustima. Došli smo na stadion Valpovke, utakmica je počela. U prvih pet minuta zabio sam gol iz odbijanca, bili smo svi sretni. Mama je od sreće vrisnula. Moja ekipa bila je raspoložena kao nikad do sada. Golovi su se nizali jedan za drugim. Pobjeda! Bili smo svi sretni.

18. travnja

Uf, jedan od dosadnih dana nakon odlične subote i pobjede. Bio sam u kazni. Nisam smio na računalo, ni plejku, mobitel su mi uzeli jer sam popustio u školi. Mama mi je rekla da idem šetati i zabaviti mlađeg brata, koji je meni užasno naporan, a ne samo zujati pred računalom. Pričala je kako je bilo prije, kad je ona bila mojih godina. „Mi smo se znali zabavljati, a ta današnja djeca ništa ne znaju!“ , mama je stalno govorila. Htio sam se zabaviti, ali oni su uvijek zauzeti ili nešto prigovaraju! „Niko, skloni se iz kuhinje! Vidiš da kuham.“ Mama me izjurila iz kuhinje. Tata je gledao neku sportsku emisiju, drijemao i kao inače nije me ni primijetio. Tko bi njih razumio. Htio sam se sa starijim bratom igrati, ali on je mislio da sam ja dosadan. „Nestani!“, rekao je i to me baš razljutilo. Legao sam u sobu na pod i razmišljao. Najbolje da odem, ionako me ne primjećuju i ne razumiju. Život je jednostavan, samo ga odrasli kompliciraju. Na pomisao da ću nakon toga biti u kazni još dugo vremena, ipak ću se primiti knjige. Ispraviti ću te, mojoj mami strašne dvojke, koje su najveći problem i uživati u treninzima i igricama.

Niko Ivić, 6.d